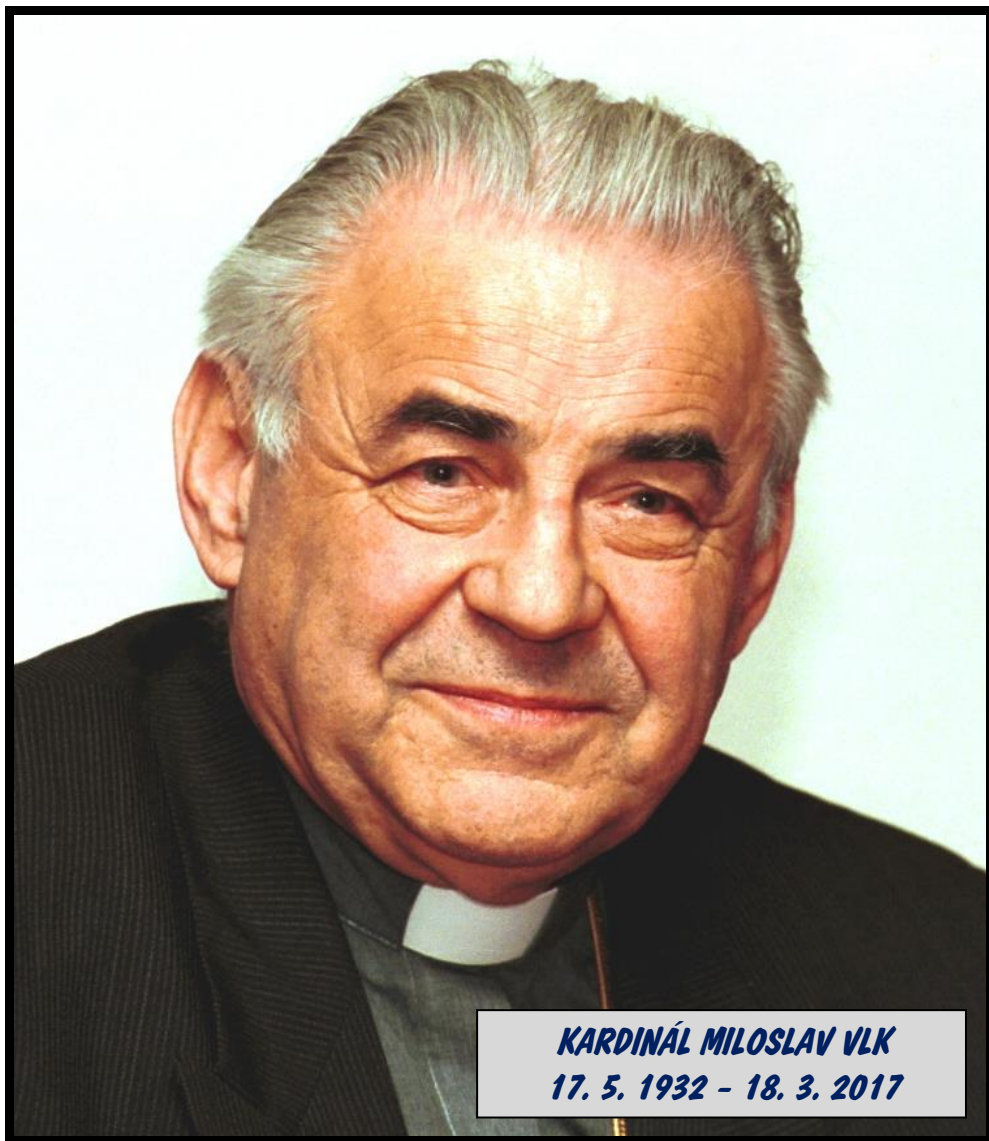

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

15. ROČNÍK - DUBEN 2017 - ČÍSLO 159

FARNÍČEK

KARDINÁL MILOSLAV VLK
17. 5. 1932 - 18. 3. 2017

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku, **přípravná doba velikonoční vrcholí, ba přímo finišuje.** Příští neděle je „květná“ neboli pašijová. Co nám to říká? Je tam „hosana“ i „ukřijžuj“ – sláva s máváním ratolestmi i potupná smrt na kříži. Je to rub i líc Ježíšova i našeho života. Liturgický vstup této bohoslužby má tento úvod: „Po celý půst jsme se připravovali na svátky smrti a vzkříšení našeho Pána. Průvodem s ratolestmi nechceme jenom

vzpomínat na Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma, ale především chceme vyznat, že Kristus je náš Vykupitel a Pán. Chceme mu jít vstříc celým svým životem...“

Drama Ježíšova a našeho života vyjadřují úžasným způsobem 1. čtení a evangelia pondělí, úterý a středy Svatého týdne. Udělejte si čas k přečtení a přemýšlení. Velkým darem Ježíšovým na Zelený čtvrtek je ustanovení svátosti kněžství a eucharistie. Velký pátek je dokonáním díla spásy, Bílá sobota pokojným spočinutím před „velkým třeskem“ vzkříšení. **Nenechme si ujít naprázdno události těchto dní, neboť mají pro náš život význam stěžejní!** Osobní účast na těchto bohoslužbách je znamením živé víry, nebo aspoň touhy po jejím oživení.

Velikonoční období a v něm zvláště texty Písma jednotlivých nedělí jsou základními kameny naší žité křesťanské víry. Je to putování o hřebenovce v záři slunce. Přeji krásné a radostné putování.

Do závěrečné fáze se také dostává příprava dětí s rodiči na první svaté přijímání. Rodiče budou mít poslední samostatné setkání v pondělí 3. dubna v 18.00. A běží společné setkávání dětí s rodiči každé pondělí v 17.30 v kostele. První svaté přijímání bude v neděli 7. května při bohoslužbě v 10.00.

Prosím vás – všechny farníky – o modlitbu za děti i rodiče, aby to pro všechny byl důležitý krok v růstu ve víře.

Všem vám – milí bratři a sestry – k prožívání toho všeho výše popsaného ze srdce žehnám.

Váš farář Josef

POHŘEB KARDINÁLA MILOSLAVA VLKA

Tělo zesnulého kardinála Miloslava Vlka bylo v sobotu 25. března po církevních obřadech uloženo do arcibiskupské hrobky v katedrále sv. Víta. Obřadu přihlíželo přes dva tisíce lidí. Pohřeb ukončil poslední rozloučení s kardinálem, který zemřel ve věku 84 let dne 18. března 2017. V průběhu obřadu přečetl apoštolský nuncius v Praze Giuseppe Leanza telegram od papeže Františka.

"Vzpomínám s obdivem na jeho houževnatou věrnost Kristu, nehledě na útrapy a pronásledování církve, stejně jako na jeho plodnou a mnohostrannou apoštolskou aktivitu," citoval papeže.

Kromě zástupců dalších českých a moravských diecézí přijeli uctít kardinála Vlka také kardinálové z několika okolních evropských zemí. Zádušní mši, sloužil pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka. Ten připomněl Vlkovu snahu o obnovu významu církve po převratu v listopadu 1989, to, že budoval úřad Arcibiskupství pražského, pomáhal při budování církevního školství a položil základy arcidiecézní charity.

"Loučíme se s pražským arcibiskupem, nástupcem kardinála Tomáška, kterému připadl úkol vystavět budovu církve ve svobodném, suverénním a demokratickém státě," řekl Duka. Uvedl mj., že kardinál Vlk patřil ke generaci, která poznala "jak hnědou, tak rudou diktaturu", a to ho někdy vedlo k určité uzavřenosti. V katedrále zazněl i úryvek z poslední vůle kardinála Vlka. **"Do božích rukou a pod ochranný plášť Panny Marie poručím celý svůj život, všechny své práce, vše, co jsem konal.**

Kam bude uloženo mé tělo, ponechávám na rozhodnutí jiným. Se všemi se loučím a těším se na shledanou," uvedl v ní.

Po skončení obřadu byl zesnulý kardinál uložen do tzv. Arcibiskupské kaple, která je jedinou kaplí nové části katedrály s ostatky pražských arcibiskupů z minulého století.

Jsou v ní uloženy ostatky kardinálů Františka Tomáška (1899-1992) či Karla Kašpara (1870-1941).

vybral PN

MYSLEL JSEM, ŽE PO SMRTI TO BUDE DĚSNÁ NUDA (MILOSLAV VLK)

„V dětství jsem si myslel, že život po smrti bude děsná nuda, a neměl jsem tak žádnou touhu po takové věčnosti. Když jsem ale „povyrostl“ pochopil jsem...“ Přinášíme vám výběr z rozhovoru o smrti s kardinálem Miloslavem Vlkem, který proběhl na webu vira.cz v roce 2007.

Pane kardinále, jak chápete život po smrti?

V Bibli stojí: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na mysl lidskou nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují...“ (1 Kor 2, 9). Takže naše představy jsou vždy jen bledým odstínem všech těch budoucích skutečností...

V mém dětství jsme u nás doma měli různé svaté obrazy, např. Boha Otce jako starého fousatého pána (ten způsob zobrazení měl naznačit jeho věčnost a moudrost). Na náboženství ve škole jsem se učil, že život po smrti znamená „věčné patření na Boha“. A tak jsem si myslel, že to bude děsná nuda, a neměl jsem vůbec žádnou touhu po takové věčnosti. Když jsem ale „povyrostl“ pochopil jsem, že věčnost bude znamenat absolutní naplnění všech krásných a největších tužeb v životě, které se tu třeba vůbec nenaplnily. Víte, když vidím, kolik touhy

mají lidé po lásce, a když vidím tolik frustrace, bolesti, utrpení a zla, vybavím si příslib, že Bůh „setře každou slzu“, že odstraní ze života člověka veškeré hrozné utrpení a naplní spasené lidi štěstím, radostí, plností, a splní všechny touhy.

Mnohokrát jsem zažil nádherná setkání, byli jsme nesmírně šťastni, v hluboké radosti a vůbec se nám nechtělo rozejít. Měli jsem touhu a přání, aby to neskončilo... a přece jsme se museli rozejít. Často jsem v takových chvílích myslel na věčnost – bude nám nekonečně dobře ve vzájemném společenství

s nekonečnou láskou – Bohem a budeme vědět, že to nikdy neskončí... Bude to naplnění touhy po nekonečné lásce a její dosažení, představte si to štěstí... Bohužel jsou tyto naše myšlenky a představy jen náznaky, odstíny, slova, která nejsou schopna vystihnout, co je věčnost... Moje životní přesvědčení a pohled na život a smrt je, že život nemůže končit, když člověk má bytostnou touhu „vždyt' já chci jen žít, jak žít se má“, jak o tom zpíval zpěvák Jiří Grossman, když měl leukémii a věděl, že zemře. U většiny lidí tato touha „nepřestat být“ existuje...

A taková bytostná touha v životě člověka, kde tolik věcí je tak harmonických a fungujících, nemůže být přece nesmyslná a falešná.

A jak se na svou smrt nejlépe připravit?

„Držet se“ vírou a životem z víry v Krista, který smrt sám ve svém těle přemohl a slíbil nám dát účast na tomto svém vítězství. V podstatě žít jeho stylem života, který má jediné pravidlo – lásku na jeho způsob, podle jeho stylu, tzn. lásku božskou. Základní přípravou na smrt je pro mne tedy víra v Krista a v jeho nekonečnou lásku a milosrdenství i v jeho dar věčného života. Žít trvale v přátelství s Bohem je to nejlepší přípravou na smrt.

POUTNÍ MÍSTO ŠTÍPA OSLAVÍ 400 LET OD ZALOŽENÍ KLÁŠTERA A KOSTELA

Naše nejbližší poutní místo - Štípa u Zlína si v neděli 30. dubna 2017 připomene významné výročí, a to 400 let od vydání zakládací listiny kláštera a poutního chrámu.

V Moravském zemském archivu v Brně se podařilo listinu vypátrat a při slavnosti v neděli 30. dubna bude její věrná kopie k vidění a to včetně podpisu a pečeti slavného Albrechta z Valdštejna, který pergamen podepsal 1. května 1617 na hradě Lukov.

„Výročí 400 let od zakládací listiny poutního chrámu Narození Panny Marie ve Štípě má velký význam, protože tento chrám je po mnoho staletí místem, kam přicházeli a budou přicházet poutníci, hlavně maminky, které děkovaly za své děti a prosily o jejich zdraví. Kdo nezná své kořeny, ať rodové nebo náboženské, je o mnohé ochuzen, nemá na čem stavět. Chceme navázat na dlouhou tradici poutníků a vyprošovat pro další generace Boží požehnání a ochranu Panny Marie. Dnešní doba potřebuje vědět a znát své kořeny. V tomto světě si znovu uvědomit, že naše místo je nezastupitelné a budoucí generace budou hledat svou identitu podle toho, co jim předáme. Poklad víry, vědomí, že zde na zemi jsme jen poutníky, kteří putují do Božího chrámu, který trvale je v nebi. Na této cestě nejsme sami, kráčíme spolu s dalšími a je dobré vidět a vědět, že nejdu sám“ říká k slavnosti štípský farář P. František Sedláček.

Zajímavé je i znění zakládací listiny, z kterého se dočítáme, že Albrecht z Valdštejna byl ke klášteru velmi štedrý a krom jiného napsal: „Darujeme a udělujeme klášteru ve Štípě částku 30 000 zlatých moravské ražby a to bez jakéhokoli právního omezení a bez jakýchkoli výhrad..., převorovi a konventu kláštera darujeme část lesa, který přiléhá ke klášteru, aby ho užívali podle libosti, bez jakékoli překážky ze strany kohokoli. Tato část lesa začíná u dobytčí cesty zvané Průhon dvorský, po níž je vyháněn dobytek ze statku tohoto kláštera, a táhne se k tržní cestě trhově a pak k takzvanému Vlčímu příkopu a od něj k poli kosteleckého rychtáře.... Dále věnujeme klášteru náš mlýn v obci zvané Kašava, mlýn Špicovský, a pilu tamtéž pro řezání trámů a prken, společně s poli a loukami, které k tomuto mlýnu náležejí. Také dáváme kartuziánům právo brát si podle libosti ve všech lesích lukovského panství kmeny pro řezání trámů a desek na této pile podle potřeb kláštera...

A dále jim udělujeme právo pást bez omezení ve všech lesích, hájích, polích, pastvinách, bučinách a dubinách lukovského panství dobytek bez, povinnosti cokoli za to platit.

Celý přepis vzácné listiny bude k vidění na výstavě v poutním chrámu ve Štípě věnované této události, kde budou vysvětleny zajímavé okolnosti a důvody vzniku této listiny. Jsme velmi rádi, že tuto slavnost podpořilo Statutární město Zlín ze svého Kulturního fondu.

Slavnost začne v 10:30 slavnostní mší svatou za účasti Olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Další program bude pokračovat od 14:30 přímo na hradě Lukově, kde budou návštěvníci přivítáni samotným majitelem panství Albrechtem z Valdštejna a jeho doprovodem. Kromě komentované prohlídky hradu a hradních expozic bude připraven pro děti a mládež bohatý doprovodný program a to až do 18:00.

Budeme velmi rádi, přijmete-li naše pozvání a budeme se moci s Vámi setkat buď ve Štípě, nebo na hradě Lukově.

organizátoři akce

PŘÍBĚH KURSŮ ALFA

V minulém čísle Farničku jsme Vás informovali o semináři kursů Alfa, který se uskuteční od 5. do 7. května na Svatém Hostýně.

Dnes jsou připraveny informace o tom, co tyto kursy přinášejí...

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Alfy se již zúčastnilo přes 29 milionů lidí ve 169 zemích světa. Byla přeložena do 112 světových jazyků. Alfa začala jako krátký kurz v anglikánské farnosti HTB v Londýně. V roce 1990 převzal její vedení Nicky Gumbel a zjistil, že na ní začalo chodit mnoho lidí z necírkevního prostředí, kteří se chtěli seznámit s křesťanskou vírou. Dnes se Alfa pořádá ve všech větvích světové církve včetně katolické, pravoslavné i všech hlavních protestantských denominací. Alfou tvoří série setkání, která se zabývají základními otázkami křesťanské víry. Každá promluva nabídne pohled na víru z jiné perspektivy se záměrem vytvořit prostor k diskusi o tématu. Alfa běží takřka ve všech zemích světa, je zdarma.

SVĚDECTVÍ Z KURZŮ ALFA

„Přijde mi, že jsem dostala nabíječku, ale místo mobilu je mé srdce a ten druhý konec není v zásuvce, ale teď už permanentně připojený tam "nahore". Dobíjí mi to energii, radost a obnovuje naději a důvěru, že všechno, co prožívám, má smysl a řešení. Prostě, že ten Pán Bůh fakt je...“ „Byla jsem jako malinká pokřtěná a pak už nic. Teď vidím o mnoho jasněji to, co jsem dřív nechápala. Taky to, co je špatné. Urovnaly se i naše vztahy s manželem. Děti nám říkaly, že se už hádáme kvůli každé blbosti. A teď je to jiné, mám více trpělivosti, protože vím, že se můžu ve všem spolehnout na Pána Boha.“ „Nejvíc obdivuji, že úplně cizí lidé jsou ochotni se mi věnovat, pomáhat mi řešit moje problémy a potíže a modlit se za mě...“

„Všechno se doma zlepšilo, vidím i své chyby, ale spousta věcí mě už nerozčilí, prožívám jakousi radost uvnitř a taky mír...“

„Byly to velmi zajímavé a obohacující debaty, každý mluvil o svých životních zkušenostech velmi otevřeně a s důvěrou... Naprosto úžasný byl víkend v Duchovním centru na Vranově u Brna. Mě osobně kurz velmi obohatil, chtěli bychom s manželkou v podobných akcích pokračovat a určitě o tom budeme ve svém okolí šířit ty nejlepší reference.“

„Nejvíc se mi líbilo, že kurz byl nenásilný.“

„Chci být pokřtěna a stát se katoličkou...“

„Vyrhali mi v půlce Alfy zuby a někteří lidé mě začali vnímat jinak, odmítavě. Vy jste mě přijímali takovou, jaká jsem. Mám vás moc ráda, i bez zubů.“

„Kurz jsme začali navštěvovat společně s manželkou, a to na její podnět. Podotýkám, že manželka je věřící, pokřtěná katolička, já jsem tzv. hledající a nepokřtěný. Vstupovali jsme do neznámého kolektivu, nikdy předtím jsme nic takového neabsolvovali. Ale již první večer nás přesvědčil, že jsme tady dobře. Začal jsem pociťovat posun. Taktéž diskuse ve skupinách, sdílení lidských názorů a příběhů mě hodně podpořily ve víře. Vše vyvrcholilo na setkání ve Vranově, bylo to úžasné!!! Společná a přímlovná modlitba nás oba hodně naplnila. Kolektiv kurzu je sympatický, organizace na jedničku. Všichni pracují se zájmem, je to poznat. Ještě jednou všem díky za tato setkání a jen tak dále.“

připravil LK

**KNIHA - KDYŽ SE DĚTI PTAJÍ NA BOHA
ANSELM GRÜN / JAN- UWE ROGGE**

Výchovný poradce a benediktinský mnich se sešli nad tématem, které je pro mnohé rodiče oříškem: Jak s dětmi mluvit o Bohu, co jim říci dříve a co později, je třeba překládat jim slova Písma do „maminkovské řeči“, nebo se stačí s nimi modlit a vychovávat je, jak to dělají ostatní rodiče, a spoléhat na výchovnou intuici a na to, že se děti nějak o Bohu dozvědí samy?

Jak vlastně vytvářet „rodinnou spiritualitu“ tak, aby byla pro děti přijatelná a stravitelná?

Bytostným přesvědčením obou autorů je, že touha po dokonalosti ve výchově vede jen ke stresu u dětí i u rodičů, že je třeba dělat ve výchově také chyby a učit se z nich.

Předávání hodnot, jako je víra v Boha a duchovní život, vede skrze příklad, empatii, rituály, ale také přiznání vlastních chyb a jejich vzájemné odpouštění.

Jan-Uwe Rogge pracuje jako poradce v oblasti komunikace a rodinného poradenství. Více než třicet let vede oblíbené kurzy určené rodičům a vychovatelům. V Portálu vyšly jeho knihy Dětské strachy a úzkosti, Děti potřebují hranice, Rodiče určují hranice, Výchova dětí krok za krokem.

Anselm Grün je dnes asi nejznámější autor spirituální literatury. Jako benediktinský mnich působí v klášteře Münsterschwarzach.

V nakladatelství Portál vyšly jeho knihy Deprese jako šance, Vánoční rozjímání, Život je teď, Co živí lásku, Důvěřuj sobě.

Tuto knihu si můžete zapůjčit také v Městské knihovně Fryšták.

-PN-

KNĚŽÍ OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE PODPOŘÍ SVÉ KOLEGY Z MOLDAVSKA

Na sociální a zdravotní pojištění tří desítek katolických kněží, kteří působí v Moldavsku, se o Zeleném čtvrtku složí duchovní olomoucké arcidiecéze. K solidaritě s kolegy v nejchudší evropské zemi je svým listem vyzval arcibiskup Jan Graubner, který mimoto připomíná i další nástroje kněžské solidarity v rámci diecéze. Vyhlášená sbírka navazuje na loňský rok, kdy mezi sebou kněží během setkání v katedrále na Zelený čtvrtek vybírali peníze pro irácké duchovní. „Děkuji za ten mimořádný projev vaší solidarity s kněžím v Iráku,“ píše nyní arcibiskup Graubner ve svém listu, zaslaném během postní doby kněžím olomoucké arcidiecéze. Moldavskou církev, která oslaví 25. výročí své svobodné existence po rozpadu Sovětského svazu, tvoří téměř 20 farností. Kněží jsou zčásti Moldavané a ostatní pocházejí z Rumunska, Polska, Itálie, Ukrajiny a Indie. Jejich práci podporuje 28 řeholnic, většinou působících přímo ve farnostech. Katolíci představují v této převážně pravoslavné zemi 0,5 % obyvatelstva, tj. zhruba 20 tisíc lidí. K iniciativě arcibiskupa Graubnera se obratem připojilo i sdružení Cesta 121, které slíbilo, že kněze v Moldavsku podpoří.

Můžete tak učinit i Vy prostřednictvím účtu Cesty 121:

2102001767/2700, variabilní symbol 1803.

-PN-

**DNE 13. BŘEZNA 2013 BYL ZVOLEN PAPEŽ FRANTIŠEK
(Z KNIHY NELLO SCAVY - BERGOGLIŮV SEZNAM)**

„Pamatuji si, jak Jorge přicházel do mého domku z plechu a udusané hlíny. Zdržel se několik dnů. Právě v těch okamžicích bylo možné pochopit, že není člověkem, který by si jen tak někde v chládku povídal a četl o teologii. Byl to muž misie. Chudým naslouchal, chudé pozoroval v jejich bídě i v jejich rozletu. Ponořil se do jejich světa, do jejich utrpení, spouštěl se do hlubin jejich srdcí, a když se z nich opět vynořil, předával jim své poselství naděje.“ uvedl Sergio Gobulino – sociální pracovník, se kterým budoucí papež spolupracoval.

Byl vždy člověkem velmi prostým a mužem velké inteligence, a to i v praktických věcech. Je schopný dělat víc věcí najednou. U nás takové jako on nazýváme 'muži orchestru', v tom smyslu, že jsou schopni hrát na různé nástroje. Říká se, že i v kuchyni mu to šlo skvěle. Plněné vepřové „à la Bergoglio“ je specialita, na kterou v koleji vzpomínají dodnes. (*Juan Carlos Scannon – jezuita a stoupenec „teologie lidu“, kterého vojenský režim považoval za „kněze komunistu“, ač, jak on sám říká: „s marxismem jsem neměl nikdy nic společného.“*)

Dne 24. března 1976 provedla armáda v Argentině politický převrat. Byl vyhlášen výjimečný stav, zrušena ústavní práva, byla pozastavena politická činnost a aktivity spolků, byly zakázány odbory, cenzurován tisk. Mučení a znásilňování se stalo běžnou praxí k získávání informací a jeho součástí byla metoda systematického masového mizení osob, která měla vytvořit atmosféru strachu. Zmizelo minimálně 30 000 osob, bylo odejmuto více než 500 dětí rodičům odsouzeným k smrti, byly uvězněny tisíce politických aktivistů, do exilu uteklo přibližně 2 miliony osob a téměř 19 tisíc lidí bylo jen tak zastřeleno na ulici. Toto byla Argentina Jorgeho Maria Bergoglia, který se v roce 1973 stal provinciálem jezuitů. Byla to situace, z níž, jak se zdálo, nebylo úniku. Prezident vojenského režimu Jorge Rafael Videla žil a působil v salonech prezidentského paláce Casa Rosada, vzdáleného několik set metrů kostela sv. Ignáce se sídlem jezuitů a katolickou školou. A právě zde se Bergoglio setkával s trpícími.

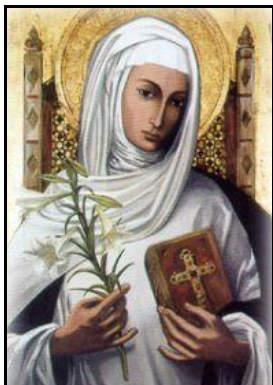
Vojáky by určitě nikdy ani ve snu nenapadlo, že to vše jim Bergoglio dělá přímo před nosem. Byli příliš arogantní na to, aby je napadlo, že by provinciál spolu s disidenty, které ochraňoval a kterým pomáhal na svobodu, mohl mít takovou odvahu, aby se jim „procházel“ přímo před prezidentským palácem Casa Rosada. A právě kostel sv. Ignáce byl strategickým článkem Bergogliova „seznamu“.

„Milý Quique, ... neztratil jsem pokoj tváří v tvář té vskutku překvapivé události (volbě papežem), kterou vnímám jako Boží dar. Snažím se zachovat si stejný způsob života a jednání, jaký jsem vedl v Buenos Aires. Kdybych se v mém věku měnil, byl bych směšný. Nechtěl jsem se přestěhovat do Apoštolského paláce. Chodím tam jen pracovat a na audience. Zůstal jsem v konventu Casa Santa Marta, v němž jsou ubytováni biskupové, kněží i laici. Vídám se s lidmi a žiju normální život: ráno mše svatá pro veřejnost, stravuji se v jídelně s ostatními atd. To vše mi dělá moc dobře a chrání mě to před izolovaností. Prosím Tě o Tvou laskavou modlitbu i o modlitby druhých.“

**(Z dopisu papeže Františka pro Enriqua – Quique – Martinéze Ossoly,
argentinského kněze pracujícího mezi chudými)**

vybral PN

SVĚTEC MĚSÍCE DUBNA – SVATÁ KATEŘINA SIENSKÁ

Kateřina se narodila v Sieně dne 25. března roku 1347 jako dvacátá čtvrtá z dvaceti pěti dětí. Jejím otcem byl Jacopo Benincasa, barvíř látek, matkou Lapa di Puccio de' Piacenti. Následujícího roku byla Siena, jako celá Evropa, zasažena epidemií černého moru, která řádila asi tři roky. Malá Kateřina jako zázrakem přežila. V roce 1353, ve věku pouhých šesti let, měla své první vidění, silně kristologické a ekleziologické: spatřila Krista jako papeže a spolu s ním sv. Petra, Pavla a Jana. Papež se v té době nacházel daleko, v Avignonu, a církev se hemžila různými heretickými proudy. Vidění, kterých se dostalo malé dívce, mohla být pro ni a pro její rodinu nebezpečná. Proto jí bylo zakázáno, aby skládala jakékoli sliby, a dokonce jí chtěli zabránit i v tom, aby se modlila. Rodiče se ji pokusili provdat, na což reagovala tím, že si uřízla vlasy a zavřela se doma. Napětí mezi ní a rodinou se tak vyhrtilo a zdramatizovalo. Tradice si žádá, aby i otec dostal jakési vidění, aby umožnil své dceři žít tak, jak se sama rozhodla. Avšak teprve po mnoha letech modlitby, pokání a uzavřeného života v domě se jí v roce 1363 dominikánský řád rozhodl přijmout mezi své laické terciářky. V roce 1367, ve věku dvaceti let, se začala učit číst. Tehdy ve vidění spatřila Ježíše jako dítě, jak jí na prst navléká prsten mystické svatby. Následujícího roku ztratila otce a v roce 1370 dostala další ze svých velkých vidění: viděla Ježíše, jak si s ní vyměňuje srdce. Začala tehdy shromažďovat své první následovníky, kteří byli nazýváni - i trochu pohrdlivě — katerináti. Oni však toto jméno, které mělo být hanlivé, s hrdostí přijali za své. Od té doby se Kateřinina činnost neomezovala na dlouhé noční modlitby, pokání, tělesné umrtvování. Započala svou charitativní činnost ve prospěch chudých, nemocných a uvězněných. Svět se jí zdál zcela v moci chaosu a hříchu. Papež „uvězněný“ v Avignonu; Evropa mořená epidemiemi a hladem; Francie uprostřed občanské války; Itálie drásaná dobrodruhy a trhaná na kusy domácími rozbroji; Neapolské království řítící se do záhuby vinou nestálosti a požitkářstvím královny Jany; Jeruzalém v moci nevěřících a Turci, kteří nerušeně po stupovali Anatolii, zatímco křesťané bojovali mezi sebou; všude triumfující hlad, nemoci, utrpení a nespravedlnost. Kateřina začala vést bohatou korespondenci. Byla jen polovzdělaná, nicméně uměla aspoň trochu číst. Diktovala své dopisy a zasílala je přátelům a následovníkům, ale i mocnářům a samotnému papeži. Dominikánský řád ji podpořil a poskytl jí duchovního vůdce, bratra Rajmunda z Capuy, který souhlasil s tím, že bude jejím sekretářem a že bude redigovat její listy. Po její smrti pak sepsal i její životopis. V její korespondenci se neustále opakovalo několik témat: návrat papeže do Říma, reforma církve, zlepšení mravů kléru, potřeba zorganizovat novou křížovou výpravu a mír, který by měl z této křížové výpravy vyústit jako okamžik bratrské svornosti mezi křesťany, ale měl se také mysticky rozšířit i na nevěřící. V květnu roku 1374 se Kateřina odebrala do Florencie, kam ji povolala kapitula dominikánského řádu. Dominikáni se totiž obávali o její pravověrnost, a tak ji podrobili přísným zkouškám.

dokončení na následující straně

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

V létě se v Sieně věnovala péči o postižené morem. V roce 1375 cestovala mezi Pisou a Fuccou a snažila se přesvědčit vedení těchto dvou měst, aby se nepřidávala k protipapežské lize, kterou vedla Florencie. Florencie byla tehdy ve sporu s papežskými legáty, kteří měli připravit papežův návrat do Říma. Právě v Pise v kostele sv. Kateřiny obdržela dne 1. dubna stigmata, jež však zůstala neviditelná. V květnu roku 1376 odjela do Avignonu, kam dorazila dne 18. června. Dne 20. června ji Řehoř XI., kterého opakovaně vyzývala, aby se vrátil do Říma, přijal. Papež se pak skutečně rozhodl, že odjede v polovině září. Do Říma dorazil dne 17. ledna roku 1377. Když se Kateřina vrátila do Sieny, založila poblíž města konvent Panny Marie. V létě šla do Val d'Orcia, aby zde usmířila dvě znepřátelené větve rodu Salimbenů. Dostala tu vidění - osvěcení, které stojí v základu Knihy Božského učení nazývané též Dialog s Boží prozřetelností. Naučila se také psát, a to bylo mnohem složitější než čtení. V roce 1378 se na papežovo pověření vrátila do Florencie, aby vyjednala mír, což se jí dne 18. července podařilo. Papež Řehoř XI. mezitím zemřel a na jeho místo nastoupil Bartolomeo Prignano, který přijal jméno Urban VI. Jedna část kardinálů ale vůči němu zastávala nepřátelský postoj a raději zvolila kardinála Roberta z Ženevy, který přijal jméno Klement VII. Začalo tak velké západní schizma, které trvalo čtyřicet let. Na konci listopadu povolal Urban VI. Kateřinu do Říma a ta zapáleně vyzvala papeže i jeho kardinály, aby ve své volbě setrvali, ovšem současně aby se modlili a zasadili všemi silami za vyřešení schizmatu. Rozhojnila také svou korespondenci, aby knížatům, politikům a církevním hodnostářům dokázala legitimitu volby Urbana VI. Vzpouora Římanů proti Urbanovi VI. pro ni byla příčinou dalšího utrpení. Ač nesmírně unavená, každý den s námahou chodila do baziliky sv. Petra a trávila tam celý den na modlitbách. Od poloviny února se však již nemohla hýbat. Svět opustila dne 29. dubna roku 1380 okolo poledne. Měsíc předtím dosáhla 33 let, věku, v němž podle tradice zemřel Ježíš. Kateřina byla pohřbena v bazilice Santa Maria sopra Minerva vedle Panteonu. V roce 1384 uspokojil Rajmund z Capuy přání Sieňanů a donesl do jejich města Kateřininu hlavu, jež je dodnes uctívána v kostele sv. Dominika. Kateřinininy ostatky se dnes nacházejí v různých italských i jiných chrámech. Kateřina je jednou z nejuctívanějších světic katolické církve. Dne 29. června roku 1461, na svátek sv. Petra, ji její slavný spoluobčan Pius II. (Enea Silvio Piccolomini, Sieňan a též sienský biskup) svatořečil. Dne 8. března roku 1866 prohlásil Pius IX. Kateřinu spolupatronkou Říma. Dne 18. června 1939 byla spolu s Františkem z Assisi prohlášena hlavní patronkou Itálie. Dne 4. Října 1970 dal papež Pavel VI. Kateřině titul učitelky církve a 1. října 1999 ji Jan Pavel II. vyhlásil za spolupatronku Evropy.

„Svatá Kateřino, přimlouvej se za Evropu plnou napětí a nepokojů!“

2. 4. 5. neděle postní
 9. 4. Květná neděle
 13. 4. Zelený čtvrtek
 14. 4. Velký pátek
 15. 4. Bílá sobota
 16. 4. Zmrtvýchvstání Páně
 17. 4. Pondělí velikonoční
 23. 4. 2. neděle velikonoční
 25. 4. Svátek svatého Marka
 30. 4. 3. neděle velikonoční

INFORMACE PRO ČLENY SPOLEČENSTVÍ ŽIVÉHO RŮŽENCE

Upozorňujeme členy společenství Živého růžence v naší farnosti na změnu v termínu mše svaté, která byla sloužena v minulých letech v našem farním kostele vždy první sobotu v měsíci ráno. V tomto roce budou mše za naše společenství slouženy po domluvě s panem farářem **v kapli DISu vždy první pondělí v měsíci v 7.30 hod.**

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

<i>Květná neděle</i>	8.00 a 10.00
<i>Zelený čtvrtek</i>	18.15
<i>Velký pátek</i>	18.15
<i>Bílá sobota</i>	20.00
<i>Slavnost Zmrtvýchvstání Páně</i>	8.00 a 10.00
<i>Velikonoční pondělí</i>	8.00

NÁVŠTĚVY NEMOCNÝCH PO DOMECH

Budou v pondělí 10. dubna od 8.30 do 12.00.

Prosíme o nahlášení nemocných zapsáním v sakristii nebo u paní Urbáškové.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

každý den od 17.45 ve zpovědnici.

Mimořádná zpovědní služba bude

Neděle	9.4.	17.00 – 18.00	P. Josef Brtník
Pondělí	10.4.	17.00 – 19.00	P. František Bezděk
Úterý	11.4.	17.00 – 19.00	P. Josef Klinkovský
Středa	12.4.	17.00 – 19.00	P. Josef Brtník

Děti a mládež budou mít vyhrazený čas ve středu 12. 4. od 16.30 do 17.30

na více místech kostela – zpovídat budou P. Josef Brtník a P. František Bezděk.

(Hledejte stromy a keře – viz nápověda)

Oldřichu dělej **asan**aci poctivě
Dobří zaměstnanci dostávají prémie
Žádný bolševik nebyl v oblibě demokratů
Medojed ležel u silnice přejetý
Byl dobrý tanečník, přesto polky kazil
Kněždub není moc známá obec
Slečna kopl tanečníka do kotníku
Westrn každý tancovat neumí
Modří netopýři neexistují
Pan Farkaš tančil jako velmistr
U rybníka stálo osm osik a jedna lavička
Smrkovský ve vládě dlouho nevydržel
Tvorbu krásných ozdob zvládne málokdo
Je pan Říha Brňák nebo Zlíňák
Pan domácí dožil mladou kozičku poprvé
Pan Kolaja smí navštívit pana Kájínka
Naše Libuše říká, že zůstane bydlet v Praze
Na svatého Řehoře chodí sedlák po dvoře
Můj tatínek byl v Sevastopolu na vojně
I malí skauti ten delší pochod zvládli
I hřeben je dobré občas poumývat
V okolí Pardubic už měsíc nepršelo

Připravil František Záloha

Tajenka z minula: *Bez mnohého se člověk obejde,.... ale ne bez člověka.*

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel, Ing. Libor Kučera.

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 1. 4. 2017 V NÁKLADU 200 KS.